

hradil služební požitky za dobu výpovědní, nepochybil odvolací soud ani tu, zamítнув tento nárok, protože nebyl v šestinedělní lhůtě od propuštění žalobou uplatněn a následkem toho zanikl (§ 33 zákona o statkových úřednících). Jest mylným názor dovolatelův, že v jeho případě nelze počítati šestiměsíční propadnou lhůtu (§ 33 zákona o statkových úřednících) od propuštění, nýbrž ode dne 10. pokud se týče 11. srpna 1927, protože teprve tohoto dne zvěděl, že příkaz daný žalovanému okresní politickou správou, by ho jako cizozemce propustil, a tím i důvod, z něhož byl propuštěn, není po právu. Zákon v tom směru jest přesný a stanoví propuštění jako počátek lhůty k uplatnění nároku propuštěného (§ 32 zákona o statkových úřednících) bezvýjimečně a nelze tedy počítati šestiměsíční propadnou lhůtu § 33 uvedeného zákona ani v případě žalobcově jinak než od propuštění (srovnej rozhodnutí čís. 4432 sb. n. s.). Dovolávati se ustanovení § 1162 d) obč. zák., pokud odchylně od § 33 zákona o statkových úřednících stanoví propadnou lhůtu od uplynutí dne, kterého náhradní nárok může býti vznesen, není na místě, protože podle § 38 zákona o statkových úřednících přichází všeobecný občanský zákon co se týče služebních poměrů statkových úředníků jen tehdy k použití, když zákon o statkových úřednících nemá ustanovení, což v projednávaném případě nedopadá.

Čís. 8551.

Nebylo-li zaslané zboží kupitelem přijato pro vadnost, nemůže uplatniti nárok ze správy a od smlouvy ustoupiti, nýbrž musí přijati jiné zboží téhož druhu, zaslané mu prodátem za účelem splnění smlouvy. Ovšem může toto zboží odmítnouti po přijetí pro vadnost a domáhati se pak zrušení smlouvy.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1928, Rv II 278/28.)

Žalobce dodal žalovanému balanční váhu, již však žalovaný nepřijal pro vadnost. Žalobce zaslal mu jinou váhu. Ani tu však žalovaný nepřijal. Žalobě o zaplacení kupní ceny za váhu bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nesprávným jest však právní názor dovolatelův, že jde o nárok redhibiční podle § 932 obč. zák. a že měl právo od smlouvy ustoupiti, ana dodaná první váha byla vadnou. Nesporno jest, že žalovaný první váhu nepřijal pro vadnost. Nejde proto o nárok ze správy (§ 922 a násl. obč. zák.), který předpokládá, že kupitel přijal zboží jako splnění kupní smlouvy, kterýmžto přijetím zanikají nároky z kupní smlouvy. Teprve napotomní kupitelovy nároky z vadnosti dodaného zboží nejsou již nároky na splnění smlouvy, nýbrž nároky ze správy. Nepřijal-li kupitel

vadné zboží, nesplnil ještě prodávatel dodáním vadného zboží kupní smlouvu, chtěl jen plnit a dodat, nesplnil však a nedodal, takže přísluší prodávateli právo, by dohonil, co zameškal prvním vadným plněním, a by, pokud neprošla lhůta k plnění, dodatečně plnil. Žalovaný byl povinen zboží takto plněné přijati (čl. 346 obch. zák.) a zachovati se podle smlouvy, při čemž měl ovšem možnost, pokud se týče povinnosti, by zboží to zkoumal, není-li vadným, a shledané vady podle čl. 347 obch. zák. vytýkal a pak se zachoval podle čl. 348 obch. zák. a násl. Čl. 355 obch. zák. nepřichází v úvahu, poněvadž nebylo ani tvrzeno, že se plnění stalo opožděně. Poněvadž žalovaný tak nepostupoval, nýbrž ihned od smlouvy ustoupil, a přijetí nové váhy odmítl bez oprávněného důvodu, jest, poněvadž žalobkyně, jak nesporno, jest ochotna mu váhu odevzdati, povinen, by trhovou cenu zaplatil.

Čís. 8552.

Dávka z majetku a přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Dávka z majetku, váznoucí podle § 62 (5) zák. na nedoplatku tržové ceny za nemovitost, brání i postupníku pohledávky té zažalovati ji proti dlužníku a není tento povinen ji platiti, dokud není dávka z majetku zaplacená nebo zajištěna, to ani tehdy, uznal-li dlužník postoupenou pohledávku za pravou.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1928, Rv II 299/28.)

Manželé T-ovi prodali dne 28. listopadu 1919 nemovitost žalovaným. Listinou ze dne 18. ledna 1922 postoupili manželé T-ovi žalobci nárok na nedoplatek kupní ceny proti žalovaným. Proti žalobě postupníka o zaplacení nedoplatku namítli žalovaní, že na postoupené částce vázne zákonné zástavní právo pro dávku z majetku, takže nejsou ani povinni ani oprávněni zapraviti nedoplatek kupní ceny, dokud není podán důkaz, že dávka z majetku byla zaplacená nebo patřičně zajištěna. Procesní soud prvního stálice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Pokud jde o právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), jest přisvědčiti dovolateli, že se podle § 1396 obč. zák. vzdal dlužník, uznáv proti bezelstnému postupníku dluh za pravý, mlčky veškerých obran, které mu příslušely proti postupiteli, na př. obrany původní neplatnosti pohledávky pro omyl, podvod, nebo námítky zániku pohledávky zaplacením, vzdáním se, započtením, prominutím atd. O tento případ tu však nejde. Dávce z majetku přiznáno bylo zákonem ze dne 8. dubna 1920